Лелека

Любов Кисельова

Новела

Лелека повертався додому пізно. Весна цього року прийшла холодна, з вітрами, що довго не пускали птахів через море. Крила в нього боліли після дороги, а в дзьобі ще стояв присмак далеких пісків. Але попереду вже пахло Україною — мокрою землею, річковими очеретами й димом від спаленого торішнього листя.

Він летів низько над полями. Десь унизу чорніла свіжа рілля. Далі — вузька стрічка дороги, посадка, ставок, а за ним — село. Його село. Він скучив.

Там, біля крайньої хати, на старому стовпі чекало гніздо.

Лелека пам'ятав його завжди. Навіть над пустелею. Навіть серед чужих небес. Пам'ятав старий похилений димар, яблуню біля криниці й жінку в темній хустці — як вона щовесни виходила й підносила руку до очей, дивлячись у небо.

Торік вона плакала. Він не знав чому. Людських сліз лелеки не розуміють. Але пам'ятають. На подвір'ї досі стояли чоботи. Великі, чоловічі. Так і не прибрані з осені.

Раптом повітря здригнулося. Спершу далеко. Наче великий джміль гудів у нічному полі. Потім ближче. Лелека повернув голову. Щось летіло позаду.

Темне. Чуже. Воно не било крилами, не шукало потоків вітру, не слухало землю. Просто різало небо прямою лінією.

Гул ставав сильнішим. Узимку над теплими країнами він уже бачив таке. Темне. Залізне. Після нього горіло.

Воно летіло до села. До його гнізда. Лелека змахнув крилами й піднявся вище.

Чуже створіння ніби помітило його. Гул змінився. Темна тінь хитнулася в повітрі й повернула слідом. Тепер вони летіли разом. Над полем. Над ставком. Над ще голими садами.

Лелека чув, як унизу гавкають собаки. У кількох хатах уже світилося. Люди прокидалися від знайомого нічного звуку.

Щось у крилах стягнулося. Старий страх — ще з перельотів.

Лелека різко пірнув униз. Над самою землею. Темна машина кинулася за ним.

Вони промчали над дорогою так низько, що вітер пригнув суху траву. Потім — над річкою. Потім — над старим болотом за селом, куди навіть корови давно не ходили.

Лелека рвонув угору. В останню мить. Тіло саме знало: ще мить — і не встигне.

А темне створіння не встигло. Земля під ним спалахнула. Ніч розірвав гуркіт. Полум'я на секунду вихопило з темряви очерет, воду й чорні дерева. Ударна хвиля докотилася аж до села. Десь заплакала дитина. Загавкали собаки. А потім усе стихло. Тільки над болотом горів вогонь. Лелека довго кружляв у небі.

Нижче вже бігли люди з ліхтарями. Хтось показував руками на поле. Хтось хрестився. А він полетів далі. Повільно. Втомлено. До свого гнізда. До свого дому.

Коли перші промені сонця торкнулися даху крайньої хати, жінка в темній хустці

вийшла на подвір'я. Побачила його. І вперше за довгий час усміхнулася.

Лелека стояв на гнізді тихо й нерухомо, підібгавши одну ногу. Наче звичайний птах після довгої дороги. І ніхто в селі так ніколи й не дізнався, що тієї ночі він захистив гніздо. І жінку в темній хустці. І того, кого вже не було.

Червень 2026.